Enderrock | | Actualitzat el 03/08/2018 a les 13:01

Jo m'estreno, ells també

La periodista del programa radiofònic 'Islàndia', de Rac1, s'estrena als 'Desacords' d'Enderrock | «Soc de les que canten en un karaoke o al cotxe, però seria incapaç de llegir una partitura»

Acceptar escriure a la revista *Enderrock* per parlar de música deu ser el més temerari que he fet mai des que a l'institut em vaig apuntar a un crèdit variable de piano, només perquè tinc els dits llargs i vaig pensar que amb aquesta característica física ja tenia molt de guanyat.

M'encanta la música, compleixo clarament el tòpic de no poder viure sense ella; em sedueix, em transporta a moments passats, aconsegueix posar-me de bon humor o enfonsar-me en la més absoluta misèria, m'emociona, em fa riure, m'activa o em calma... però no en tinc ni idea, de música. Soc de les que canten en un *karaoke* o al cotxe a ple pulmó, però seria incapaç de llegir una partitura. Per això admiro tant la gent que en sap: em sembla increïblement difícil ser músic i increïblement plaent, per a ells i per als que escoltem. A tot això, sumeu-hi que avui m'estreno, i ja se sap que els inicis són una mescla perfecta de nervis i il·lusió. Doncs soc en aquest punt, davant l'ordinador.

La música és hipnòtica. Vaig tenir aquesta sensació fa uns mesos a la inauguració d'una exposició de la Mireia Vilapuig, a l'Espai Mallorca de Barcelona. Hi van tocar uns nois, insultantment joves, que sonaven insultantment bé. Els he seguit la pista, es diuen **Wild Goats** i acaben d'enregistrar el seu primer disc, *Gold* (Cycling Records, 2018). Tenen entre 20 i 22 anys, i fan un soul-funk, o rural-funk que en diuen ells, amb un estil i un aplom de com a mínim 40, si és que fer música té edat. Són set, tots de Sabadell. Jo soc d'allà, deu ser allò de *la cabra tira al monte*, que per a ells vindria a ser *the goat goes towards the mountain*, perquè canten en anglès. Van compondre els primers temes en català però de seguida van canviar d'idioma, s'hi senten més còmodes amb la música que fan, m'han dit. Qui sap, **Mishima** també va començar cantant en anglès... Fins fa ben poc eren sis nois, però ara s'hi ha afegit Mar Vilaseca, que fa una gran parella sonora amb Peter Gynt (nom artístic), la veu principal. Busqueu-los, és impossible que no us atrapin, tots els temes, tots, em semblen brillants.

Dec estar de sort perquè els últims mesos he fet un altre descobriment musical, que no té res a veure amb **Wild Goats**. Del soul-funk de set sabadellencs a l'indie-folk de cinc de Vallirana. S'han posat de nom la ciutat més contaminada del món, **Karabash**, que és a Rússia. De fet, a les seves cançons hi trobareu la contaminació i la merda del nostre dia a dia: de les relacions, de la feina, de les xarxes socials... Tenen un disc, *D'humans i éssers* (autoeditat, 2017), del qual han fet 200 còpies -jo en vaig comprar una!- i ja no en queda cap, però estan a punt de treure el segon i els podeu escoltar a l'Spotify; sempre hi ha esperança, també a les lletres de les seves cançons. Si els escolteu amb els ulls tancats, potser us passarà com a mi: el cantant, José Soto, em recorda **Els Amics de les Arts**, i de cop, apareix Cristina Jiménez, la veu femenina, que hi dona un toc encara més especial. Abans de ser **Karabash** es veu que tenien una orquestra i feien versions. Després de veure'ls en directe en un bar del Raval interpretant els seus propis temes, no me'ls imagino cantant "Tengo un tractor amarillo". Molt millor les seves "Bombolles de sabó" o "Arquitectura funesta".

Feu cas a aquesta noia, que avui s'estrena i que no té ni idea de música, però que en gaudeix com una veritable professional.